

РЕШЕНИЕ

№ 615

гр. Пловдив , 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Божидар И. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева като разгледа докладваното от Божидар И. Кърпачев Административно наказателно дело № 20215330201852 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на Й. Г. С. против Наказателно постановление № 21-3389-000030, издадено от Началник 06 РУ към ОДМВР, с което на Й. Г. С. е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 98, ал.2, т.3 НК.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се разноси. По конкретно:

- се оспорва приетата за установена в АУАН и НП фактическа обстановка;

- се твърди, че спирането на водача се дължало на обективни причини-внезапното влошаване на здравословното му състояние;

- се навежда довод, че АУАН и НП са издадени в нарушение на чл. 42 и 57 ЗАНН, доколкото в тях не били описани обстоятелствата относими към извършеното нарушение;

- се претендира неправилно приложение на материалния закон, доколкото извършеното от дееца представлявало престой, а не паркиране;

- се изтъква, че в случая следвало да намери приложение чл. 28 ЗАНН;

- се оспорва компетентността на актосъставителя и на наказващия орган.

Въззиваемата страна взема писмено становище за неоснователност на

жалбата. Моли за потвърждаване на НП. **Не претендира разноси.**

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че НП, видно от приложената по делото разписка, е връчено на **19.02.2021г.** Действително върху жалбата е отбелязана дата на получаване във въззиваемата страна-01.03.2021г. По делото е приложена, обаче справка за проследяване на пратка, от която е видно, че жалбата е подадена в Български пощи на дата **26.02.2021г.** Съгласно чл. 184 НПК, намиращ субсидиарно приложение по силата на чл. 84 ЗАНН, срокът се счита спазен, ако до изтичането му молбата, жалбата или другите книжа **са постъпили в пощата.** От изложеното следва, че 7-дневния срок по смисъла на чл. 59 ЗАНН се явява спазен.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото **потвърждаване** по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТАТА

В АУАН и НП е приета за установена следната фактическа обстановка: на 19.01.2021 г. около 15:15 часа в гр. Пловдив, на бул. Източен № 12А Й. Г. С. като Водач на лек автомобил Опел Инсигния Гранд Спорт с рег № ***** **паркира на спирка на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, сигнализирана с пътен знак Д-24.** Съставен фиш серия Х №0607368-отказва да го подпише.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за съответна на обстоятелството се в действителността въз основа на приложения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал.2 ЗДвП **има презумптивна доказателствена сила до установяване на обратното.**

В конкретния случай съдът намира, че **констатациите в АУАН не само не се опровергават, но и изцяло се потвърждават** от събраните по делото

доказателства- показания на актосъставителя, който в съдебно заседание изрично потвърди отразеното в АУАН.

Нещо повече, разпитан в съдебно заседание актосъставителят изрично уточни, че:

- си спомня случая;
- лично е възприел нарушението;
- се е приближил до автомобила и непосредствено е възприел водача;
- двигателя на автомобила била изключен, докато същият се намирал на спирката;
- водачът бил в автомобила, като говорел по телефона и се смеел.

Актосъставителят е полицейски служител, не са налице основания, които да поставят под съмнение достоверността на изложеното от него, което е подробно, последователно и логично, поради което съдът изцяло кредитира показанията му.

Изцяло недоказани останаха твърденията с жалбата, че жалбоподателят спрял на спирката по уважителни причини-поради това че му прилошало. На първо място тези твърдения се опровергават от показанията на актосъставителя, който категорично заяви, че по време на проверката у жалбоподателя не са били налице признаци за прилошаване, а точно обратното същият говорел по телефона и се смеел, което е една индиция, че действителната причина за спирането е била не поради прилошаване, а за да се проведе телефонен разговор.

Тези твърдения в жалбата не се установяват и от приложения по делото амбулаторен лист, доколкото същият отразява състоянието на жалбоподателя към един по-късен момент от същия ден, като е изцяло възможно здравословното състояние на водача към този по-късен момент да е било различно от това към установяване на нарушението, особено на фона на категоричните показания на актосъставителя, че нарушителят е говорел по телефона и се е смеел.

ПО КОМПЕТЕННОСТТА НА АКТОСЪСТАВИТЕЛЯ И НАКАЗВАЩИЯ ОРГАН.

Изцяло неоснователни са възраженията на жалбоподателя за нищожност на НП, поради липса на компетентност на актосъставителя и

наказващия орган.

По делото са изискани и приложени по служебна инициатива на съда Заповед № 8121з-515/14.05.2018г., Заповед № 8121з-825/19.07.2019г. и Заповед № 317з-7914/20.12.2019г., от които се установява **както материалната, така и персоналната компетентност** на актосъставителя и наказващия орган.

Това е така, доколкото в т. 2.8 от Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. изрично е посочено, че разполагат с компетентност да издават НП за нарушения по ЗДвП **началниците на РУ към ОДМВР**, като процесното НП е издадено от началник 06 РУ към ОДМВР-Пловдив.

Материалната и персонална компетентност на актосъставителя произтича от Заповед № 317з-7914-20.12.2019г., в т.19 от **която поименно е изброен актосъставителя.**

Същевременно от представените служебни справки се установява, че както актосъставителя, така и наказващия орган, както към момента на деянието, така и понастоящем **заемат длъжността посочена в АУАН и НП.**

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 19.01.2021г. (същия ден като извършване на нарушението), а НП - на 25.01.2021г., тоест преди погасяване на административно наказателната отговорност на дееца и едновременно с това при спазване на правото му по чл. 44 ЗАНН за подаване на възражение в тридневен срок.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази посочена в НП.

Противно на възраженията в жалбата, **както в АУАН, така и в НП подробно са изброени обективните признаци на допуснатото нарушение**

и нарушените правни норми.Твърдяната от наказващия орган форма на изпълнителното деяние се изразява именно в **„паркиране“**, поради което и

изцяло в съответствие с процесуалните правила, именно тя е използвана при словесното описание на нарушението, като по мнение на настоящия състав надлежното очертаване на формата на изпълнителното деяние, ведно с точната индивидуализация на времето, мястото и предмета на административното нарушение са напълно достатъчни за реализиране правото на дееца да разбере фактическите параметри на вмененото нарушение.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и лично е подписан от него. Предоставена му възможност за излагане на възражения, която възможност реално е реализирана от него, поради което и в максимална степен е охранено правото на защита на наказания субект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

При правилно установена фактическа обстановка, правилно е приложен и материалния закон, доколкото описаните в АУАН и НП факти изцяло покриват административния състав на чл. 98, ал.2, т.3 ЗДвП.

Основаното възражение с жалбата за материално правна незаконосъобразност на НП, доколкото деецът бил осъществявал престой, а не паркиране действително **има чисто житейска, неюридическа резонност**, доколкото действително на пръв поглед изглежда, че ако водачът е в автомобила същият осъществява престой.

Подобно разбиране обаче влиза в непреодолимо **противоречие с дадената легална дефиниция в чл. 93 ЗДвП на понятията „престой“ и „паркиране“**.

Съгласно чл. 93, ал.1 ЗДвП пътно превозно средство е **в престой**, когато е спряно **за ограничено време**, необходимо **за качване и слизване на пътници** или **за извършване на товарно-разтоварни работи** в присъствието на водача.

От друга страна според чл. 93, ал.2 ЗДвП **паркирано** е пътно превозно средство, **спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо**, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, **за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие**, или **в подчинение на правилата за движение**.

От посоченото е видно, че простото присъствие на водача в автомобила далеч не е достатъчно за да се приеме, че не е налице паркиране. Това е така, доколкото по изричната воля на законодателя, за да не е налице паркиране, това присъствие следва да е функционално подчинено на постигането на някоя от следните цели в условията на алтернативност:

- за качване и слизване на пътници;
- за извършване на товарно-разтоварни работи;
- за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие;
- за да се изпълнят правилата за движение.

Нещо повече съдебната практика е категорична, че дори изчакването на пътници да дойдат и да се качат представлява паркиране, щом спирането не е кратковременно за непосредствено и незабавно слизване или качване.

В този смисъл е трайната практика на административен Пловдив- Решение № 678 от 06.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 332 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1984 от 04.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 2343 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.

В този смисъл е трайната практика на административните съдилища от цялата страна- Решение от 22.05.2015 г. по н. д. № 112 / 2015 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 308 от 25.02.2016 г. по н. д. № 207/2016 г. на Административен съд – Бургас, Решение № 259 от 11.02.2015 г. по н. д. № 2549 / 2014 г. на XV състав на Административен съд - Бургас, Решение № 1572 от 02.10.2014 г. по н. д. № 51 / 2014 г. на Административен съд - Бургас , Решение № 8379 от 28.12.2016 г. по адм.д. № 10050/2016 г. на Административен съд - София, Решение № 8337 от 23.12.2016 г. по адм.д. № 10371/2016 г. на Административен съд – София, Решение № 7919 от 17.12.2014 г. по адм.д. № 8332/2014 г. на Административен съд - София , Решение № 89 от 23.01.2018 г. по к. адм. н. д. № 3360 / 2017 г. на VII състав на Административен съд – Варна.

В конкретния случай от доказателствата по делото се установява само, че водачът е бил в автомобила, но не и втората кумулативно изискуема предпоставка- функционалния критерий, доколкото присъствието на водача

не е било подчинено на нито една от гореизложените цели, които биха дисквалифицирали престоя като паркиране.

Не могат да обусловят извод за липса на паркиране и доводите в жалбата, че спирането било по здравословни причини, доколкото при доказателствени анализ вече се обоснова, че тези твърдения не намират подкрепа в доказателствата по делото.

От всичко гореизложено се налага извод, че приемайки, че е налице **„паркиране“** наказващият орган е приложил правилно материалния закон, особено на фона на категоричните твърдения на актосъставителя, който е непосредствен очевиден на нарушението, че **автомобилът бил със загасен двигател, а жалбоподателят говорел по телефона и се смеел.**

Приложена е коректната санкционна норма на чл. 183а, ал.4, т.8 ЗДвП, като наложената санкция кореспондира с фиксирания размер, определен със законовата норма.

ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО ЗА МАЛОВАЖНОСТ НА СЛУЧАЯ.

Съгласно ТР 1/2007 по тълкувателно дело 1/2005г. на ВАС преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, а не по целесъобразност. От изложеното следва, че изводът, че нарушителят следва да бъде реално санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса **позволява ли констатираната действителна обществена опасност да деянието ангажиране на държавна репресия спрямо дееца.**

В тази връзка настоящия състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на понятието маловажен случай в ЗАНН, на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, **деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.**

По мнение на настоящия състав по делото не се доказва наличие на обстоятелства, които да обусловят извод за по-ниска степен на обществена

опасност на конкретно извършеното от останалите нарушение на правилата за престой и паркиране.

Действително, както правилно се изтъква в жалбата, такова обстоятелство принципно би могло да бъде влошеното здравословно състояние на водача. Тези твърдения обаче, както вече се отбеляза, останаха доказателствено необезпечени.

Категорично не може да бъде такова обстоятелство понижаващо степента на обществена опасност на дееца- необходимостта да се проведе телефонен разговор. Действително е похвално, че деецът не е говорил по телефона в движение, което би съставлявало още по-съществено нарушение на правилата на ЗДвП. За да бъде изправен обаче същият е следвало да прояви още малко търпение, да подмине спирката на обществения транспорт и да намери друго подходящо място за провеждане на разговора.

Всъщност невъзможността за приложение на чл. 28 ЗАНН произтича от самото място на извършване на нарушението- на спирка на обществен превоз на пътници. Паркирането неслучайно и несамоцелно е забранено на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници. Това правило е функционално предназначено да гарантира правото на предимство, разписано в чл. 67 ЗДвП за водачите на МПС от редовните линии на градския транспорт. Спирките на публичния транспорт традиционно са свързани със събиране на множество лица на едно място, като придвижването им е свързано с качване и слизване от превозните средства. Допълнително, водачите на автобуси от редовните линии за обществен превоз транспортират и отговарят за живота и здравето на множество лица, като предвид това, в насока осигуряване безопасността и комфорта на ползвателите на услугата, е безусловно необходимо да се гарантира, че други участници в движението няма да възпрепятстват дейността им.

От гореизложеното е видно, че процесното нарушение не само, че не е с понижена, а даже е и с завишена степен на обществена опасност.

Така изрично Решение № 1984 от 04.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 2343 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив при напълно идентични факти.

Невъзможността за приложение на чл. 28 ЗАНН произтича и от обстоятелството, че не е налице диспропорция между степента на обществена опасност на извършеното и размера на наложената парична санкция, която

е в пренебрежимо малък размер, особено на фона на заплатения за атакуване на иначе законосъобразното наказателно постановление **адвокатски хонорар, който многократно надхвърля размера на глобата.**

По изложените съображения НП следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора съгласно новелата на чл. 63, ал. 5 ЗАНН право на разноси в процеса би имала въззиваемата страна, но доколкото такива не бяха поискани и не бяха представени доказателства реално да са сторени (за заплатено адвокатско възнаграждение или за използване на юрисконсулт), то такива **не следва да се присъждат.**

Това е така, доколкото по делото е представено само писмено становище от самия представител на въззиваемата страна- началника на ОБ РУ в лично качество. Не са изложени твърдения, а не са и представени доказателства въззиваемата страна да е използвала услугите на професионален защитник (юрисконсулт или адвокат), а съгласно трайната съдебна практика участието на въззиваемата страна в производството (в открито заседание или чрез писмено становище) само чрез органичния си представител не е достатъчно за присъждане на разноси.

Така Решение № 1187 от 09.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1024 / 2020 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив

Липсва също така и нарочно искане за присъждане на разноси по смисъла на т.11 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, съгласно която претенцията за разноси следва да бъде изрично заявена и това може да стане **най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането** на делото пред съответната инстанция.

В този смисъл е и трайната практика на Административен съд Пловдив, съгласно която за да бъдат присъдени разноси, **те следва да бъдат поискани и сторването им да бъде доказано най-късно до приключване на последното открито заседание** по АНД.

Сам по себе си фактът на уважаване, респ. отхвърляне на жалбата, не е достатъчен, за да бъдат присъдени на страната направените разноси. **Присъждането на разноси не е автоматична последица от**

постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им **съдът не се произнася служебно.**

Така изрично Решение № 1411 от 30.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1164 / 2020 г. на ХХІ състав на Административен съд – Пловдив.

По изложените по-горе съображения във връзка с крайните срокове, в които могат да се поискат разноси и да се представят доказателства за реалното им сторване, **пропускът да се направи това преди обявяване на делото за решаване, не може да се санира**, с по-късното предприемане на тези действия **по реда на чл. 306 НПК или чл. 248 ГПК.**

Така изрично т.8 и 11 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, Определение № 743 от 22.10.2014, ч.т.д. № 2228 / 2014 год. на ВКС., Определение № 356 от 02.10.2020 г. по ч. гр. д. № 1922/2020 г. на ВКС, Определение 39 от 27.02.2020 по гр.д. 3666/2019 на ВКС.

По изложените съображения НП следва да се потвърди, но разноси в полза на въззиваемата страна не следва да се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-3389-000030, издадено от Началник 06 РУ към ОДМВР, с което на Й. Г. С. е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 98, ал.2, т.3 НК.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____